

היום יום

יום שלישי

ג תמוז

ה'תש"ג

שיעורים. חומש: חוקת, שלישי עם פירש"י.
תהלים: יזכב.
תניא: הגהה. סוד . . . מן השכל.

אֲדַנִּי אָבִי זְקַנִּי מוֹרֵי וְרַבֵּי (מַהֲר"ש) אָמַר: אֲנַחָה יְהוּדִית הַבָּאָה חֵס וְשְׁלוֹם בְּסִבַּת
לא טוב גְּשָׁמִי – גַּם הִיא תִּשׁוּבָה גְּדוּלָּה, בְּמִיּוּחַד אֲנַחָה בְּעִקְבוֹת לֹא טוֹב רוּחֲנִי –
הִיא וְדַאי וְדַאי תִּשׁוּבָה מְעֵלָה. הָאֲנַחָה מְחַלְצַת מֵעֲמֻק רַע, וּמְצִיבָה בְּמַעְמַד טוֹב.

Mon grand-père (le Rabbi Maharach) dit:

«Le soupir d'un Juif provoqué, D.ieu nous en garde, par un manque matériel est également une grande Techouva. Combien plus le soupir d'un Juif provoqué par une mauvaise situation spirituelle est-il une très haute Techouva. Ce soupir le libère des profondeurs du mal et le place dans une situation positive.»

(Cette expression est basée sur le Choul'han Arou'h de l'Admour Hazaken, qui affirme que le corps matériel est la propriété de D.ieu.)

משניות

Lettre Mém (מ)

מסכת ברכות פרק א - 1 traité Bera'hot, chapitre 1

משנה א

מֵאִמְתֵּי קוֹרִין אֶת שְׁמַע בְּעֶרְבִית. מְשַׁעָּה שֶׁהַכֹּהֲנִים נִכְנְסִים לְאָכֹל
בְּתְרוּמָתָן, עַד סוֹף הָאֲשֻׁמוּרָה הָרֵאשׁוֹנָה, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים, עַד חֲצוֹת. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, עַד שְׁיַעְלָה עֲמוּד הַשָּׁחַר. מְעַשֶּׂה
שָׁבְאוּ בְּנָיו מִבֵּית הַמִּשְׁתָּה, אָמְרוּ לוֹ, לֹא קָרִינוּ אֶת שְׁמַע. אָמַר לָהֶם, אִם
לֹא עָלָה עֲמוּד הַשָּׁחַר, סִיבִין אִתָּם. לְקָרוֹת. וְלֹא זֹו בְּלִבְד, אֶלָּא כָּל מָה
שָׁאֲמְרוּ חֻכְמִים עַד חֲצוֹת, מִצְוֹתָן עַד שְׁיַעְלָה עֲמוּד הַשָּׁחַר. הֶקְטֵר חֲלָבִים
וְאֶבְרִים, מִצְוֹתָן עַד שְׁיַעְלָה עֲמוּד הַשָּׁחַר. וְכָל הַנֶּאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד, מִצְוֹתָן
עַד שְׁיַעְלָה עֲמוּד הַשָּׁחַר. אִם כֵּן, לָמָּה אָמְרוּ חֻכְמִים עַד חֲצוֹת, כִּדִּי
לְהַרְחִיק אֶת הָאָדָם מִן הָעֵבִירָה

Michna 1:

A partir de quand lit-on le Chema Israël du soir? Depuis le moment où les Cohanim reviennent pour consommer les prélèvements consacrés jusqu'à la fin de la première garde. Tels sont les propos de Rabbi Eliézer. Les Sages, en revanche, enseignent: "Jusqu'au milieu de la nuit". Et, Rabban Gamliel dit: "Jusqu'au lever du jour".

Une fois, ses fils rentrèrent d'un festin et ils lui dirent: "Nous n'avons pas encore lu le Chema". Il leur répondit alors: "Si le jour ne s'est pas encore levé, vous êtes tenus de le faire maintenant. Bien plus, toutes les pratiques que nos Sages ont limité à la première moitié de la nuit s'appliquent également jusqu'au lever du jour. Ainsi, la combustion des graisses et celle des membres des sacrifices peuvent être effectuées jusqu'au lever du jour. Les sacrifices qui ne sont consommables qu'une seule journée peuvent encore être mangés jusqu'au lever du jour. Dès lors, pourquoi les Sages parlent-ils de la première moitié de la nuit? Afin d'écarter l'homme de la faute".

משניות

משנה ב

מַאִימְתִי קוֹרִין אֶת שְׁמַע בְּשַׁחֲרִית. מְשִׁיפִיר בֵּין תְּכֵלֶת לְלָבָן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר, בֵּין תְּכֵלֶת לְכֹרֶתִי. (וְגוֹמְרָה) עַד הַנֶּץ הַחֲמָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר, עַד שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת, שָׁפֹן דָּרָךְ בְּגִי מְלָכִים לְעֲמוּד בְּשֵׁלֶשׁ שָׁעוֹת. הַקּוֹרֵא מִכָּאֵן וְאֵילָךְ לֹא הַפְסִיד, כְּאֵדָם הַקּוֹרֵא בַתּוֹרָה

Michna 2:

A partir de quand lit-on le Chema Israël du matin? Dès que l'on distingue un fil d'azur d'un fil blanc. Rabbi Eliézer dit: "Un fil d'azur d'un fil vert".

Et, l'on achève cette lecture avant le lever du soleil. Rabbi Yochoua dit: "Jusqu'à la fin de la troisième heure du jour, car c'est alors que les princes ont coutume de se lever". Mais, celui qui le lit, passé ce délai, n'aura pas tout perdu. Car, il reçoit alors la récompense d'un homme qui lit la Torah.

משנה ג

בֵּית שְׁמַאי אָמְרִים, בְּעָרְב כָּל אָדָם יִטּוּ וְיִקְרְאוּ, וּבִבְקָר יַעֲמֹדוּ, שְׁנֹאֲמַר (דְּבָרִים ו') וּבְשִׁכְבָּךְ וּבְקוּמָךְ. וּבֵית הַלֵּל אָמְרִים, כָּל אָדָם קוֹרֵא כְּדַרְכּוֹ, שְׁנֹאֲמַר (שִׁם) וּבְלִכְתּוֹ בְּדָרָךְ. אִם כֵּן, לָמָּה נֹאמַר וּבְשִׁכְבָּךְ וּבְקוּמָךְ, בְּשָׁעָה שְׁבִנִי אָדָם שׁוֹכְבִים, וּבְשָׁעָה שְׁבִנִי אָדָם עוֹמְדִים. אָמַר רַבִּי טַרְפוֹן, אֲנִי הָיִיתִי בָּא בְּדָרָךְ, וְהִטְתִּילְקָרוֹת, כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי, וְסַפְּנֹתִי בְּעֶצְמִי מִפְּנֵי הַלְסָטִים. אָמְרוּ לוֹ, כְּדִי הָיִיתָ לְחֹב בְּעֶצְמָךְ, שְׁעֵבַרְתָּ עַל דְּבָרֵי בֵּית הַלֵּל

Michna 3:

Beth Chamaï enseigne: "Le soir, chacun s'inclinera pour faire cette lecture et le matin, on se tiendra debout, ainsi qu'il est dit (Devarim 6, 7): 'quand tu te coucheras et quand tu te lèveras'". Mais, Beth Hillel dit: "Chacun le lit comme il le veut, ainsi qu'il est dit (Devarim 6, 7): 'quand tu marcheras sur le chemin'. S'il en est ainsi, que signifie l'expression: 'quand tu te coucheras et quand tu te lèveras'? Elle fait référence à l'heure où les hommes se couchent et à l'heure où ils se lèvent".

Rabbi Tarfon relate: "J'avançai moi-même sur le chemin et je me suis incliné pour le lire, conformément à l'avis de Beth Chamaï. Je me suis alors trouvé en danger mortel, du fait des brigands". Les Sages lui répondirent: "Tu aurais mérité d'en mourir et tu aurais été tenu pour responsable de ton sort, car tu as transgressé les propos de Beth Hillel".

משנה ד

בְּשַׁחֲרִית מְבָרַךְ שְׁתֵּים לְפָנֶיהָ וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ, וּבְעָרְב שְׁתֵּים לְפָנֶיהָ וְשְׁתֵּים לְאַחֲרֶיהָ. אַחַת אַרְבָּעָה וְאַחַת קְצָרָה. מְקוּם שְׁאָמְרוּ לְהַאֲרִיךְ, אֵינּוּ רִשְׁאֵי לְקַצֵּר. לְקַצֵּר, אֵינּוּ רִשְׁאֵי לְהַאֲרִיךְ. לְחַתֵּם, אֵינּוּ רִשְׁאֵי שְׁלֹא לְחַתֵּם. וְשְׁלֹא לְחַתֵּם, אֵינּוּ רִשְׁאֵי לְחַתֵּם

Michna 4:

Le matin, on dit deux bénédictions avant cette lecture et une après elle. Le soir, deux avant et deux après, une longue et une courte.

Là où les Sages ont instauré une bénédiction longue, on n'est pas autorisé à lui substituer une courte. Là où ils en ont fixé une courte, on n'est pas autorisé à la remplacer par une longue. Là où ils ont instauré une conclusion de bénédiction, on n'est pas autorisé à l'omettre. Là où ils n'ont pas fixé une telle conclusion, on n'est pas autorisé à l'introduire.

משניות

משנה ה

מזכירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן עזריה, הרי אני כבן שבועים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות, עד שדרשה בן זומא, שנאמר (דברים טז) למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך, הימים. כל ימי חייך, הלילות. וחקמים אומרים, ימי חייך, העולם הזה. כל (ימי חייך), להביא לימות המשיח

Michna 5:

On fait mention de la sortie d'Egypte pendant les nuits. Rabbi Eléazar Ben Azarya dit: "Je suis comme si j'étais âgé de soixante dix ans et je n'ai pas eu le mérite d'obtenir que la sortie d'Egypte soit mentionnée la nuit, jusqu'à ce que Ben Zoma l'établisse, ainsi qu'il est dit (Devarim 16, 3): 'afin que tu te souviennes du jour de ta sortie d'Egypte, tous les jours de ta vie': 'les jours de ta vie' correspond aux jours et 'tous les jours de ta vie' introduit les nuits'".

Mais, les Sages disent: "'les jours de ta vie' correspond à ce monde et 'tous les jours de ta vie' introduit la période du Machia'h."

מסכת שבת פרק כא - Traité Chabbat, chapitre 21

משנה א

נוטל אדם את בנו והאבן ביד, וכלכלה והאבן בתוכה. ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החליו. רבי יהודה אומר, אף מעלין את המדמע באחד ומאה

Michna 1:

Un homme, peut prendre son fils dans les bras alors que celui-ci tient une pierre à la main ou bien un panier contenant une pierre. De même, il peut transporter les prélèvements agricoles devenus impurs avec ceux qui sont encore purs et avec la récolte ordinaire.

Rabbi Yehouda enseigne: " Il est même permis de confondre les prélèvements agricoles qui se sont mélangés avec la récolte ordinaire, par une quantité cent une fois plus importante".

משנה ב

האבן שעל פי החבית, מטטה על צדה והיא נופלת. היתה בין החביות, מגביהה ומטטה על צדה והיא נופלת. מעות שעל הפר, נוער את הפר והן נופלות. היתה עליו לשלשית, מקנחה בסמרטוט. היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה

Michna 2:

Si une pierre sert de bouchon à un tonneau, celle-ci peut être inclinée afin qu'elle tombe. Si la pierre se trouve entre les tonneaux, on peut soulever un tonneau et l'incliner pour la faire tomber.

Si de l'argent est posé sur un oreiller, on peut secouer l'oreiller pour le faire tomber. Si des déchets ont été déposés sur lui, on peut les essuyer avec un chiffon. Si l'oreiller était en cuir, on fera couler de l'eau sur lui, jusqu'à ce que les déchets disparaissent.

משנה ג

בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין. ובית הלל אומרים, נוטל את הטבלה כלה ומנערה. מעבירין מלפני השלחן פרוזין פחות מפזית ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו. (והקמים אומרים) בין כך ובין כך, נוטל בשבת, ואינו מקבל טמאה

Michna 3:

Beth Chamaï enseigne: " On débarrasse les os et les épluchures de la table ". Beth Hillel dit: " On soulève toute la surface recouvrant la table et on la secoue ".

On débarrasse les miettes de la table, même si elles ont moins que le poids d'une olive, de même que le duvet des fèves et des lentilles, car celles-ci peuvent constituer la nourriture des animaux.

On peut se servir, pour nettoyer, d'une éponge ayant une anse de cuir. Si elle n'en a pas, on ne s'en sert pas. Les Sages disent: " Dans un cas comme dans l'autre, on peut la prendre pendant le Chabbat et elle ne contracte pas l'impureté ".

(Lettre Heth)

Traité Chabbat, chapitre 22 - מסכת שבת פרק כב

משניות

משנה א

חבית שנשברה, מצילין הימנה מזון של סעודות, ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאוכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין. ורבי אליעזר מתיר

Michna 1 :

Lorsqu'un tonneau se brise pendant le Chabbat, on peut en prélever la quantité de nourriture nécessaire pour trois repas et dire à d'autres personnes : " Venez, prélevez-en pour votre compte ", à condition de ne pas en éponger le contenu.

On ne presse pas les fruits pour en faire sortir le jus et, s'il sort de lui-même, celui-ci est interdit. Rabbi Yehouda dit : " Si les fruits sont préparés comme des aliments solides, ce qui en sort est permis. S'ils sont pris comme liquides, ce qui en sort est interdit ".

Si des pains de miel ont été liquéfiés à la veille du Chabbat et que le miel en a coulé de lui-même, celui-ci est interdit. Rabbi Eliézer le permet.

משנה ב

כל שפא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליים הישן (נדגים מלוחים קטנים) וקוליס האספנין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן

Michna 2 :

Ce qui a été cuit, à la veille du Chabbat peut être trempé dans l'eau chaude, pendant le Chabbat. Ce qui n'a pas été cuit, à la veille du Chabbat, peut, néanmoins, être rincé à l'eau chaude, pendant le Chabbat, à l'exception d'un poisson ancien en saumure, de petits poissons salés ou encore d'un maquereau, car c'est en les rinçant que l'on achève leur préparation.

משנה ג

שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתכונן לעשות פלי. ואין נוקבין מגופה של חבית, דברי רבי יהודה. ונחמים מתירין. ולא יקבנה מצדה. ואם הייתה נקובה, לא יתן עליה שענה, מפני שהוא ממרת. אומר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת

Michna 3 :

Il est permis de briser un tonneau afin de consommer les figes qui s'y trouvent, à la condition de ne pas avoir l'intention d'en faire un instrument.

On ne perce pas le bouchon du tonneau, selon les propos de Rabbi Yehouda, mais les Sages le permettent. On ne le perce pas non plus sur son flanc et, s'il est déjà percé, on ne bouche pas l'orifice avec de la cire, de peur de la gratter.

Rabbi Yehouda raconte : " Un cas similaire a été soumis à Rabban Yo'hanan Ben Zakaï dans la ville de Arav et il a dit : 'J'ai bien peur que (ayant transgressé le Chabbat par inadvertance), il doive apporter un sacrifice de 'Hatat' . "

משנה ד

נותנין תבשיל לתוך הבור בשביל שיהא שמור, ואת המים היפים ברעים בשביל שייצנו, ואת הצונן בחמה בשביל שייחמו. מי שנשרו כליו בדרך במים, מהלך בהן ואינו חושש. הגיע לקצר החיצונה, שוטחן בחמה, אכל לא כנגד העם

Michna 4 :

Il est permis d'introduire un plat dans une fosse pour le protéger, de l'eau potable dans celle qui ne l'est pas pour la refroidir ou de l'eau froide dans la chaude pour la réchauffer.

Celui qui, avançant sur son chemin, perd ses vêtements dans l'eau, peut poursuivre sa route sans crainte. Puis, parvenu dans une cour extérieure, il les étalera au soleil. Mais, il ne le fera pas en public.

משנה ה

הרוחץ במי מערה ובמי טבריא ונסתפג, אפלו בעשר אלגטיאות, לא יביאם בידו, אכל עשרה בני אדם מסתפגין באלגטיית אחת פניהם ידיהם ורגליהם, ומביאין אותה בידן

Michna 5 :

Celui qui se lave dans le bassin d'une grotte, ou bien dans les eaux de Tibériade, puis se sèche, même avec dix serviettes, ne pourra pas les déplacer dans sa main.

En revanche, dix hommes peuvent sécher leur visage, leurs mains et leurs pieds avec une seule serviette, puis la déplacer dans leurs mains.

משנה ו

סכין וממשמשין (בבגדי מעים), אכל לא מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לקורדימא, ואין עושין אפקטויון,

משניות

ואין מעצבין את הקטן, ואין מחזירין את השבר. מי שנפרקה ידו ורגלו, לא יטרפם בצונן, אבל רוחץ הוא כדרכו, ואם נתרפא נתרפא

Michna 6 :

On s'enduit le corps et on le masse, mais on ne fait pas d'exercice physique et l'on ne se gratte pas. On ne descend pas dans un fleuve boueux et l'on ne prépare pas de vomitif. On ne redresse pas un petit enfant et l'on ne corrige pas une fracture. Si quelqu'un s'est déboîté la main ou le pied, il ne les plongera pas dans l'eau froide. En revanche, il peut les laver comme il le fait d'habitude et s'ils guérissent, c'est tant mieux.

(Lettre Mém)

Traité Chabbat, chapitre 24

משנה א

מי שקהשף בדירה, נותן פיסו לנכרי, ואם אין עמו נכרי, מניחו על הקמור. הגיע לחצר החיצונה, נוטל את הפלים הנטליון בשבת, ושאין נטליון בשבת, מתיר את הקבלים, והשקין נופליו מאליהם

Michna 1 :

Celui-ci qui se trouve encore en chemin lorsque la nuit tombe peut confier sa bourse à un non Juif. Si aucun non Juif ne l'accompagne, il la déposera sur l'âne. Parvenu dans la cour extérieure de la ville, il prendra les instruments qu'il est permis de porter pendant le Chabbat. Quant à ceux qu'il n'est pas permis de porter, il détachera les sangles de l'âne et les sacs tomberont d'eux-mêmes.

משנה ב

מתירין פקיעי עמיר לפני בהמה, ומפספסים את הכפין, אבל לא את הזירין. אין מרסקין לא את השחת ולא את החרובין לפני בהמה, בין דקה בין גסה. רבי יהודה מתיר בחרובין לדקה

Michna 2 :

On détache des bottes de céréales devant un animal et l'on en éparpille les tiges, mais non les feuilles. Il est interdit d'écraser le foin et les caroubes devant l'animal, qu'il s'agisse de petit ou de gros bétail. Mais, Rabbi Yehouda permet les caroubes pour le petit bétail.

משנה ג

אין אוכסין את הגמל, ולא דורסין, אבל מלעיטין. ואין ממרים את העגלים, אבל מלעיטין. ומלהקטין לתרנגולין, ונותנין מים למרסן, אבל לא גובלים. ואין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכה, אבל נותנין לפני אנונים ותרנגולים ולפני יוני הרדסיות

Michna 3 :

On ne gave pas le chameau et l'on ne le nourrit pas contre son gré. En revanche, on peut lui faire passer sa nourriture. On n'introduit pas profondément la nourriture des veaux, mais on peut la faire passer. On nourrit la volaille et l'on verse de l'eau dans la pâtée qui leur est servie, mais on ne la remue pas. On ne donne pas d'eau aux abeilles et aux colombes se trouvant dans le colombier. En revanche, on peut en donner aux oies, aux poulets et aux pigeons.

משנה ד

מתתבין את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים. רבי יהודה אומר, אם לא היתה נבלה מערב שבת, אסורה, לפי שאינה מן המוכן

Michna 4 :

On peut découper les courges devant un animal et la dépouille d'une bête devant les chiens. Rabbi Yehouda dit : " Si cette dépouille n'était pas déjà prête à la veille du Chabbat, elle est interdite, parce qu'elle n'a pas été préparée ".

משנה ה

מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצרה השבת. פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקנה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפוקקו את המאור בטפס וקשרו את המקנה בגמי, לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהן למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת.

Michna 5 :

On peut annuler des vœux pendant le Chabbat et interroger le sage pour les vœux qui concernent le Chabbat. On a le droit de fermer les volets. On peut mesurer le chiffon et le Mikwé. A l'époque du père de Rabbi Tsadok et de Abba Chaoul, fils de Botnit, il arriva que l'on ferme des volets avec de la

משניות

glaise, que l'on rattache les débris d'argile avec de la paille afin de vérifier s'il y avait, dans l'auvent, une ouverture de la largeur d'un Tefa'h ou non.

Nous déduisons des propos de ces Sages qu'il est permis, pendant le Chabbat, de boucher, de mesurer et d'attacher.

(Lettre Mêm)

Traité Erouvin, chapitre 1

משנה א

מבוי שְׁהוּא גְבוּהַ לְמַעְלָה מֵעֶשְׂרִים אַמָּה, יִמְעַט. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִינוּ צָרִיף. וְהִרְחֵב מֵעֶשְׂרֵי אַמּוֹת, יִמְעַט. וְאִם יֵשׁ לוֹ צוּרַת הַפֶּתַח, אַף עַל פִּי שְׁהוּא רָחֵב מֵעֶשְׂרֵי אַמּוֹת, אִין צָרִיף לְמַעַט

Michna 1 :

Si la poutre d'une ruelle a été placée plus haut que vingt coudées, il faut l'abaisser, mais Rabbi Yehouda dit : " Cela n'est pas nécessaire ".

Si la ruelle est plus large que dix coudées, il faudra la réduire. Toutefois, si l'entrée a la forme d'une porte, il ne sera pas nécessaire de la réduire, même si elle est plus large que dix coudées.

משנה ב

הַכֶּשֶׁר מְבוּי, בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, לְחֵי וְקוֹרָה, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לְחֵי אוֹ קוֹרָה. רַבִּי אֶלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לְחֵינִי. מִשּׁוּם רַבִּי יִשְׁמַעְיָאל אָמַר תַּלְמִיד אֶחָד לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא, לֹא נִחְלְקוּ בֵּית שְׂמַאי וּבֵית הַלֵּל עַל מְבוּי שְׁהוּא פְּחוּת מֵאַרְבַּע אַמּוֹת, שְׁהוּא (נִתְר) אוֹ בְּלַחֵי אוֹ בְּקוֹרָה, עַל מָה נִחְלְקוּ, עַל רָחֵב מֵאַרְבַּע אַמּוֹת וְעַד עֶשְׂרִי, שְׂבִית שְׂמַאי אוֹמְרִים, לְחֵי וְקוֹרָה, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, אוֹ לְחֵי אוֹ קוֹרָה. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, עַל זֶה וְעַל זֶה נִחְלְקוּ

Michna 2 :

Comment préparer une ruelle pour que l'on puisse y transporter des objets ? Beth Chamaï dit : " Par un piquet et par une poutre ". Beth Hillel dit : " Ou bien par un piquet ou bien par une poutre ". Rabbi Eliézer dit : " Par deux piquets ".

Un disciple dit, au nom de Rabbi Ichmaël, devant Rabbi Akiva : " La discussion entre Beth Chamaï et Beth Hillel ne porte pas sur une ruelle de moins de quatre coudées, dans laquelle il peut être permis de porter ou bien par un piquet ou bien par une poutre. Sur quoi porte donc leur discussion ? Sur la ruelle qui a entre quatre et dix coudées de largeur. Dans ce cas, Beth Chamaï demande un piquet et une poutre, alors que Beth Hillel se suffit de l'un ou de l'autre ". Rabbi Akiva lui répondit : " Leur discussion porte sur ces deux cas à la fois ".

משנה ג

הַקוֹרָה שְׂאֲמָרוּ, רָחֵבָה כְּדֵי לְקַבֵּל אֲרִיסִים, וְהָאֲרִיסִים חֲצֵי לְבַנָּה שֶׁל שְׁלֹשָׁה טְפָחִים, דִּנְהָ לְקוֹרָה שְׁתַּהֲא רָחֵבָה טְפַח, כְּדֵי לְקַבֵּל אֲרִיסִים לְאַרְכּוֹ

Michna 3 :

La poutre dont parlent nos Sages doit être suffisamment large pour recevoir les matériaux de construction.

Ces matériaux de construction sont des demi briques d'une longueur de trois Tefa'h et il suffit que la poutre ait une largeur d'un Tefa'h pour recevoir ces matériaux de construction sur sa longueur.

משנה ד

רָחֵבָה כְּדֵי לְקַבֵּל אֲרִיסִים, וּבְרִיאָה כְּדֵי לְקַבֵּל אֲרִיסִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, רָחֵבָה אַף עַל פִּי שְׂאֲיִנָּה בְּרִיאָה

Michna 4 :

La poutre doit être assez large pour recevoir les matériaux de construction et assez solide pour les supporter.

Rabbi Yehouda dit : " Il suffit qu'elle soit assez large, même si elle n'est pas assez solide ".

משנה ה

הַיְתָה שֶׁל קֶשׁ אוֹ שֶׁל קִנִּים, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאִלוֹ הִיא שֶׁל מִתְכַּת. עֲקָמָה, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאִלוֹ הִיא פְּשוּטָה. עֲגֻלָּה, רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאִלוֹ הִיא מְרַבֶּעֶת. כָּל שֵׁיִשׁ בְּהֶקְפוֹ שְׁלֹשָׁה טְפָחִים, יֵשׁ בּוֹ רָחֵב טְפַח

Michna 5 :

Si la poutre était en paille ou en jonc, on fait comme si elle était en fer. Si elle était tordue, on fait comme si elle était droite. Si elle était arrondie, on fait comme si elle était carrée.

Si son pourtour est d'au moins trois Tefa'h, sa largeur a nécessairement un Tefa'h.

משנה ו

משניות

לחניו שאמרו, גבהו עשרה טפחים, ורחבו ועבנו כל שהוא. רבי יוסי אומר, רחבו שלשה טפחים

Michna 6 :

Le piquet dont parlent nos Sages a dix Tefa'h de hauteur, n'importe quelle largeur et n'importe quelle épaisseur.

Rabbi Yossi dit : " Il doit avoir une largeur de trois Tefa'h.

משנה ז

בכל עושין לחינו, אפלו בדבר שיש בו רוח חיים. ורבי יוסי אומר. ומטמא משום גולל, ורבי מאיר מטהר. וכותבין עליו גטי נשים, ורבי יוסי הגלילי פוסל

Michna 7 :

Toute matière peut être utilisée pour constituer un piquet, y compris ce qui est vivant, mais Rabbi Yossi l'interdit.

Si ce piquet a servi à recouvrir une tombe, il est impur, mais Rabbi Meïr le décrète pur. On peut rédiger sur lui l'acte de divorce d'une femme, mais Rabbi Yossi le Galiléen le disqualifie pour cet usage.

משנה ח

שירא שחנתה בבקעה והקיפיה בכלי בהמה מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא גדר גבוה עשרה טפחים ולא יהיו פרוצות יתרות על הבנין. כל פרוצה שיהא כעשר אמות, מתרת, מפני שיהא כפתח. יתר מכאן, אסור

Michna 8 :

Si une caravane campe dans la plaine et que le campement est entouré par des instruments servant pour les animaux, on pourra transporter des objets à l'intérieur de ce périmètre, à condition que la barrière ait au moins dix Tefa'h de hauteur et que les parties ouvertes ne soient pas plus importantes que les parties fermées.

Chaque ouverture qui a dix coudées est permise, car elle est considérée comme une porte. Au-delà de cette largeur, elle est interdite.

משנה ט

מקיפין שלשה חבלים, זה למעלה מזה וזה למעלה מזה, ובלבד שלא יהא בין חבל לחברו שלשה טפחים. ושעור חבלים ועבנו,

Michna 9 :

On peut entourer ce campement au moyen de trois cordes, chacune se trouvant au dessus de l'autre, à condition que la distance entre deux cordes soit toujours inférieure à trois Tefa'h.

La mesure de l'épaisseur des cordes doit dépasser un Tefa'h, afin que l'ensemble ait plus de dix Tefa'h.

משנה י

מקיפין בקנים, ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו שלשה טפחים. בשירא דברו, דברי רבי יהודה. וחקמים אומרים, לא דברו בשירא אלא בהונה. כל מחצה שאינה של שתי ושל ערב, אינה מחצה. דברי רבי יוסי בר רבי יהודה. וחקמים אומרים, אהד משני דברים. ארבעה דברים פטרו במחנה, מביאין עצים מכל מקום, ופטורים מרחיצת ידים, ומדמאי, ומלערב

Michna 10 :

On peut également l'entourer avec des pieux, à condition que la distance entre deux pieux soit inférieure à trois Tefa'h. Ceci s'applique à la caravane, selon les propos de Rabbi Yehouda.

Mais, les Sages disent : " Cela ne se limite pas à la caravane, mais s'applique à toute situation courante. "

Une barrière, pour être considérée comme telle, doit avoir des planches verticales et d'autres horizontales. Tel est l'avis de Rabbi Yossi, fils de Rabbi Yehouda. Les Sages, en revanche, disent : " Les unes ou les autres ".

Quatre permissions ont été données, dans un campement militaire. On peut y apporter du bois de n'importe quel endroit. On y est dispensé de se laver les mains. On n'y effectue pas les prélèvements agricoles au bénéfice du doute. On n'y fait pas d'Erouv entre les tentes.

(: yLettre Aïn

Traité Cheviit, chapitre 1

משנה א

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית. בית שמאי אומרים, כל זמן שהוא יפה לפרי. ובית הלל אומרים, עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיות פדברי אלו

Michna 1 :

Jusqu'à quand peut-on labourer un verger, à la veille de la septième année ? Beth Chamaï dit :

משניות

“Tant que cela est profitable aux fruits”. Beth Hillel dit : “Jusqu’à Chavouot”.
Ces deux avis sont pratiquement concordants.

משנה ב

איזהו שדה האילן. כל שלשה אילנות לבית סאה, אם ראויין לעשות כפר דבלה של ששים מנה באיטלקי, חורשים כל בית סאה בשבילן. פחות מכאן, אין חורשין להן אלא מלא האורה וסלו חוצה לו

Michna 2 :

Qu’appelle-t-on un verger ? Un champ qui a au moins trois arbres sur une surface d’une Séa. Si ceux-ci peuvent produire un collier de figes d’une valeur de soixante Mané italiens, on labourera toute la Séa pour eux. S’ils produisent une quantité moindre, on ne labourera que la place qu’occupe l’homme cueillant les figes et son panier, se trouvant à l’extérieur par rapport à lui.

משנה ג

אחד אילן סרק ואחד אילן מאכל, רואין אותן כאלו הם תאנים. אם ראויים לעשות כפר דבלה של ששים מנה באיטלקי, חורשים כל בית סאה בשבילן. פחות מכאן, אין חורשים להם אלא לצרכן

Michna 3 :

Un arbre ne donnant pas de fruits et un arbre fruitier sont observés comme s’ils étaient des figuiers.

Ainsi, s’ils peuvent produire l’équivalent d’un collier de figes d’une valeur de soixante Mané italiens, on labourera toute la Séa pour eux. S’ils en produisent une quantité moindre, on ne labourera qu’en fonction de leur besoin.

משנה ד

היה אחד עושה כפר דבלה ושנים אין עושין, או שנים עושין ואחד אינו עושה, אין חורשין להם אלא לצרכן, עד שיהיו משלשה ועד תשעה. היו עשרה, מעשרה ולמעלה, בין עושין בין שאינן עושין, חורשין כל בית סאה בשבילן. שנאמר (שמות לד) בקריש ובקציר תשב, אין צריך לומר קריש וקציר של שביעית, אלא קריש של ערב שביעית שהוא נכנס בשביעית, וקציר של שביעית שהוא יוצא למוצאי שביעית. רבי ישמעאל אומר, מה קריש רשות, אף קציר רשות, יצא קציר העמר

Michna 4 :

Si un arbre fournit bien un collier de figes, mais non les deux autres, ou bien si deux en fournissent, mais non le troisième, on ne labourera qu’en fonction de leur besoin. Il doit y avoir au moins trois arbres et jusqu’à neuf.

S’il y a dix arbres ou plus, qu’ils produisent un collier de figes ou non, on labourera toute la Séa pour eux, ainsi qu’il est dit (Chemot 34, 21) : “Tu cesseras de labourer et de récolter”. Ceci s’applique non seulement au labourage et à la récolte de la septième année, mais aussi à ceux de la veille de cette septième année, s’y introduisant et à ceux de la septième année, s’introduisant dans l’année suivante.

Rabbi Ichmaël précise : “Tout comme le labourage dont il est ici question est un acte permis, la récolte qui est mentionnée là est également un acte permis. Ceci exclut la récolte de Mitsva, celle de l’Omer.”

משנה ה

שלשה אילנות של שלשה אנשים, הרי אלו מצטרפין, וחורשין כל בית סאה בשבילן. וכמה יהא ביניהם, רבן גמליאל אומר, כדי שיהא הבקר עובר בכליו

Michna 5 :

Trois arbres appartenant à trois personnes s’additionnent et l’on labourera toute la Séa pour eux.

Quelle distance doit-il y avoir entre eux ? Rabban Gamliel répond : “ Celle qui est nécessaire pour que passe le bétail, avec ses ustensiles ”.

משנה ו

עשר נטיעות מפזרות בתוך בית סאה, חורשין כל בית סאה בשבילן, עד ראש השנה. היו עשויות שורה ומקפות עטרה, אין חורשין להם אלא לצרכן

Michna 6 :

Si dix plants de culture se répartissent sur une surface d’une Séa, on peut labourer toute la Séa pour eux, jusqu’à Roch Hachana.

S’ils sont regroupés et entourés d’une haie, on ne labourera qu’en fonction de leur besoin.

משנה ז

הנטיעות והדלועים, מצטרפין לתוך בית סאה. רבן שמעון בן גמליאל אומר, כל עשרה דלועים לבית סאה,

משניות

חורשין כל בית סאה עד ראש השנה

Michna 7 :

Les plants de culture et les grandes citrouilles s'additionnent, à l'intérieur d'une surface d'une Séa.

Rabban Chimeon Ben Gamliel dit : " S'il y a dix grandes citrouilles sur une surface d'une Séa, on pourra labourer toute la Séa, jusqu'à Roch Hachana. "

משנה ח

עד אימתי נקראו נטיעות. רבי אלעזר בן עזריה אומר, עד שיחלו. רבי יהושע אומר, בת שבע שנים. רבי עקיבא אומר, נטיעה כשמה. אילן שנגמם והוציא חלפין, מטפח ולמטה כנטיעה, מטפח ולמעלה, כאילן, דברי רבי שמעון

Michna 8 :

A partir de quand peut-on parler de plants de culture ? Rabbi Eléazar Ben Azarya dit : " Dès l'instant où ils sont permis aux profanes ". Rabbi Yochoua dit : " A l'issue de sept ans ". Rabbi Akiva dit : " Tant qu'ils sont qualifiés de plants "

Quand un arbre a été coupé et qu'il a produit de nouvelles branches, si celles-ci ont moins d'un Tefa'h, il s'agit d'un plant de culture. Si elles ont plus d'un Tefa'h, il s'agit d'un arbre. Tels sont les propos de Rabbi Chimeon.

(:Lettre Noun

Traité Sanhédrin, chapitre 6

משנה א

נגמר הדין, מוציאין אותו לסקלו. בית הסקילה היה חוץ לבית דין, שנאמר (ויקרא כד) הוצא את המקלל. אהד עומד על פתח בית דין והסודרין בידו (ואדם אחד רוכב), הסוס רחוק ממנו כדי שיהא רואהו. אומר אהד יש לי ללמד עליו זכות, הלה מניף בסודרין והסוס רץ ומעמידו. ואכלו הוא אומר יש לי ללמד על עצמי זכות, מחזירין אותו אפלו ארבעה וחמשה פעמים, ובלבד שיש ממש בדבריו. מצאו לו זכות, פטרוהו, ואם לאו, יוצא לסקל. וכרוז יוצא לפניו, איש פלוני בן פלוני יוצא לסקל על שעבר עברה פלונית ופלוני ועדיו, כל מי שיודע לו זכות יבוא וילמד עליו

Michna 1 :

Quand le verdict a été prononcé, on fait sortir le condamné pour le lapider. Le lieu de lapidation se trouvait à l'extérieur du tribunal, ainsi qu'il est dit (Vaykra 24, 14) : " Fais sortir celui qui a blasphémé ". Un homme se tenait à la porte du tribunal, tenant des fanions à la main et un autre, à cheval, se trouvait à une distance où il pouvait le voir.

Si quelqu'un déclare qu'il peut produire une circonstance atténuante, l'autre agite les fanions et le cavalier se hâte d'aller arrêter l'exécution. Même si le condamné lui-même prétend avoir des arguments à produire en sa faveur, on le ramène au tribunal, quatre ou cinq fois s'il le faut, à condition que ses paroles aient un contenu.

Si on lui trouve un motif d'acquiescement, on le libère. Sinon, il ressort du tribunal pour être lapidé et quelqu'un annonce devant lui : " Un tel, fils d'un tel, va être lapidé pour avoir commis telle faute. Un tel et un tel sont ses témoins. Si quelqu'un connaît un argument pour sa défense, qu'il vienne le faire connaître. "

משנה ב

היה רחוק מבית הסקילה כעשר אמות, אומרים לו התנדוה, שכן דרך המומתין מתנדוה, שכל המתנדוה יש לו חלק לעולם הבא. שכן מצונו בעצן שאמר לו יהושע (יהושע ז) בני שים נא כבוד לה' אלהי ישראל ונתן לו תודה וגו', ויען עכן את יהושע ויאמר אמנה אנכי חטאתי (לה' אלהי ישראל) וכזאת וגו'. ומנין שפפר לו ודויו, שנאמר (שם) ויאמר יהושע מה עכרתנו יעפרך ה' ביום הזה, היום הזה אתה עכור ואי אתה עכור לעולם הבא. ואם אינו יודע להתנדוה, אומרים לו אמור תהא מיתתי פפרה על כל עונותי. רבי יהודה אומר, אם היה יודע שהוא מומת, אומר תהא מיתתי פפרה על כל עונותי חוץ מעון זה. אמרו לו, אם כן, יהו כל אדם אומרים כך כדי לנקות את עצמן

Michna 2 :

Quand on parvient à environ dix coudées du lieu de la lapidation, on dit au condamné :

" Confesse-toi ! ". En effet, tous ceux qui sont mis à morts se confessent, car quiconque le fait a part au monde futur. Ce fut le cas pour A'han, auquel Yochoua dit (Yochoua 7, 19-20) : " De grâce, mon fils, honore l'Eternel, D.ieu d'Israël et confesse-toi devant Lui ". A'han répondit à Yochoua : " C'est vrai, j'ai fauté envers l'Eternel, D.ieu d'Israël et voici ce que j'ai commis ". "

D'où sait-on que sa confession lui permet d'obtenir l'expiation ? Parce qu'il est écrit (Yochoua 7, 25) : " Yochoua lui dit : ' Comme tu nous as affligés, l'Eternel t'affligera en ce jour ' ", ce qui

משניות

veut dire : “ tu es affligé en ce jour, mais tu ne le seras pas dans le monde futur ”.

S'il ne sait pas se confesser, on lui fera dire : “ Que ma mort rachète toutes mes fautes ”. Rabbi Yehouda dit : “ S'il sait qu'il a été condamné sur la foi de témoins mensongers, il dira : ‘Que ma mort rachète toutes mes fautes, à l'exception de celle-ci’ ”. On lui rétorqua : “ S'il en est ainsi, tous opteront pour cette formule, afin de s'innocenter ”.

משנה ג

הָיָה רְחוּק מִבֵּית הַסִּקּוּלָה אַרְבַּע אַמּוֹת, מִפְּשִׁיטֵין אוֹתוֹ אֶת בְּגָדָיו . הָאִישׁ, מְכַסִּין אוֹתוֹ מִלְפָּנָיו. וְהָאִשָּׁה, מִלְפָּנֶיהָ וּמֵאַחֲרֶיהָ, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחַכְמִים אוֹמְרִים, הָאִישׁ נִסְקַל עָרוֹם וְאִין הָאִשָּׁה נִסְקַלַת עֲרֻמָּה

Michna 3 :

Quand on parvient à quatre coudées du lieu de la lapidation, on lui ôte ses vêtements.

On couvre un homme par devant, une femme par devant et par derrière. Tels sont les propos de Rabbi Yehouda. Les Sages disent : “ Un homme est lapidé nu, mais une femme n'est pas lapidée nue ”.

משנה ד

בֵּית הַסִּקּוּלָה הָיָה גְבוּהָ שְׁתֵּי קוֹמוֹת. אֶחָד מִן הָעֵדִים דּוֹחֵפוֹ עַל מִתְנָיו. נִהַפֵּף עַל לְבוֹ , הוֹפְכוֹ עַל מִתְנָיו. אִם מַתְּ בָּהּ, יֵצֵא. וְאִם לֹא, הַשְּׂנִי נוֹטֵל אֶת הָאֶבֶן וְנוֹתְנָה עַל לְבוֹ . אִם מַתְּ בָּהּ, יֵצֵא. וְאִם לֹא, רְגִימְתוֹ בְּכָל יִשְׂרָאֵל, שְׁנֹאָמֵר (דְּבָרִים יז) יֵד הָעֵדִים תִּהְיֶה בּוֹ בְּרֵאשֹׁנָה לְהַמִּיתוֹ וְיֵד כָּל הָעָם בְּאַחֲרָנָה. כָּל הַנִּסְקָלִין נִתְלוּ, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחַכְמִים אוֹמְרִים, אֵינּוּ נִתְּלָה אֶלָּא הַמְּגִדֵף וְהַעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. הָאִישׁ תּוֹלִין אוֹתוֹ פְּנָיו כְּלִפֵּי הָעָם וְהָאִשָּׁה פְּנֶיהָ כְּלִפֵּי הָעֵץ, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחַכְמִים אוֹמְרִים, הָאִישׁ נִתְּלָה וְאִין הָאִשָּׁה נִתְּלִית. אָמַר לָהֶן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, וְהִלָּא שְׂמֵעוֹן בֶּן שְׁטַח תְּלָה נְשִׁים בְּאַשְׁקָלוֹן. אָמְרוּ לוֹ, שְׂמוֹנִים נְשִׁים תְּלָה וְאִין דְּנִין שְׁנַיִם בְּיוֹם אֶחָד. כִּי־צַד תּוֹלִין אוֹתוֹ, מִשְׁקַעֲוִין אֶת הַקּוֹרָה בְּאַרְצָךְ וְהַעֵץ יוֹצֵא מִמֶּנָּה, וּמְקִיף שְׁתֵּי יָדָיו זֶה עַל גְּבִי זֶה וְתוֹלָה אוֹתוֹ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, הַקּוֹרָה מְטָה עַל הַכֶּתֶל וְתוֹלָה אוֹתוֹ כְּדָרָךְ שֶׁהַטְּבַחִין עוֹשִׂין. וּמִתִּירִין אוֹתוֹ מִיָּד. וְאִם לָן, עוֹבֵר עָלָיו בְּלֹא תַעֲשֶׂה, שְׁנֹאָמֵר (דְּבָרִים כ"א) לֹא תִלִּין נִבְּלָתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קָבוּר תִּקְבְּרֶנּוּ (בְּיוֹם הַהוּא) כִּי קָלַלְתָּ אֱלֹהִים תְּלוּי וְגו'. כְּלוֹמֵר, מִפְּנֵי מָה זֶה תְּלוּי, מִפְּנֵי

Michna 4 :

Le lieu de la lapidation avait une hauteur de deux tailles d'homme. L'un des témoins pousse le condamné par les hanches. S'il se retourne et tombe, cœur contre terre, il le replacera sur les hanches. S'il meurt ainsi, la sentence a bien été appliquée. Sinon, le second témoin prend une pierre et la fait tomber sur son cœur. S'il meurt ainsi, la sentence a bien été appliquée. Sinon, tout le peuple d'Israël participera à sa lapidation, ainsi qu'il est dit (Devarim 17, 7) : “ La main des témoins le frappera en premier pour le mettre à mort et la main de tout le peuple, en dernier lieu ”.

Tous ceux qui sont lapidés sont ensuite pendus. Tels sont les propos de Rabbi Eliézer. Les Sages disent : “ Seuls le blasphémateur et l'idolâtre sont pendus après lapidation ”. Un homme est pendu avec le visage tourné vers le peuple et une femme, avec le visage tourné vers la potence. Tels sont les propos de Rabbi Eliézer. Les Sages disent : “ L'homme est pendu, mais la femme ne l'est pas ”.

Rabbi Eliézer leur dit : “ Chimeon, fils de Chéta'h n'a-t-il pas fait pendre des femmes à Ashkelon ? ”. Ils lui répondirent : “ Il a même fait pendre quatre vingt femmes, alors que, d'ordinaire, l'on ne doit pas prononcer deux condamnations à mort, le même jour. ”

Comment le pendre ? On enfonçait un poteau en terre, sur lequel il y avait la potence. On attachait ses deux mains l'une sur l'autre et on le pendait par celles-ci. Rabbi Yossi dit : “ Le poteau était appuyé contre un mur et on le pendait comme le font les bouchers ”.

On le détachait aussitôt, faute de quoi on transgressait un Interdit, ainsi qu'il est dit (Devarim 21, 23) : “ Tu ne laisseras pas son cadavre passer la nuit sur la potence. Tu l'enterreras le même jour, car un homme pendu est une offense envers D.ieu ”, ce qui veut dire que l'on se demanderait pourquoi cet homme est pendu et qu'il faudrait alors répondre qu'il a blasphémé. Le Nom de D.ieu s'en trouverait profané.

משנה ה

אָמַר רַבִּי מֵאִיר, בְּזִמְנֵן שְׂאָדָם מְצֻטְעָר, (שְׂכִינָה) מָה הַלְשׁוֹן אוֹמְרַת (כְּבִיכּוֹל) קִלְנִי מֵרֵאשִׁי, קִלְנִי מִזְרוּעֵי. אִם כֵּן הַמְּקוֹם מְצֻטְעָר עַל דְּמָם שֶׁל רְשָׁעִים שְׁנֹשְׁפָף, קַל וְחֹמֵר עַל דְּמָם שֶׁל צְדִיקִים. וְלֹא זֶה בְּלִבְד (אָמְרוּ), אֶלָּא כָּל הַמְּלִין אֶת מֵתוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הֵלִינוּ לְכַבּוֹדוֹ לְהַבִּיא לוֹ אַרְוֹן וְתַכְרִיכִים, אֵינּוּ עוֹבֵר עָלָיו. וְלֹא הָיוּ קוֹבְרִין אוֹתוֹ בְּקַבְרוֹת אֲבוֹתָיו, אֶלָּא שְׁנֵי בֵּתֵי קַבְרוֹת הָיוּ מִתְקַנְיִן לְבֵית דִּין, אֶחָד לְנִצְחָנְקִין וְאֶחָד לְנִסְקָלִין וְלִנְשָׂרְפִין

Michna 5 :

משניות

Rabbi Meïr dit : “ Lorsque l’homme souffre, que dit la Présence divine ? Elle dit : ‘Ma Tête est lourde. Mon bras est lourd.’ ” Et, si D.ieu se lamente à ce point quand est versé le sang des impies, combien plus est-ce le cas pour le sang des Justes.

Bien plus encore, quiconque fait passer la nuit à un mort sans l’inhumer transgresse une Interdiction. Toutefois, s’il le fait pour l’honneur du mort, dans le but de lui préparer un cercueil et des vêtements mortuaires, il ne commet pas de faute.

On ne l’enterrait pas dans la tombe de ses pères. En fait, le tribunal aménageait deux cimetières, l’un pour ceux qui avaient été décapités ou étranglés, l’autres pour ceux qui avaient été lapidés ou exécutés par le feu.

משנה ו

נתעפל הכשר, מלקטין את העצמות וקוברין אותן במקומן. והקרובים באים ושואלין בשלום הדינין ובשלום העדים, כלומר שאין בלבנו עליכם כלום, שדין אמת דנתם. ולא היו מתאבלין, אבל אונגין, שאין אגינות אלא בלב

Michna 6 :

Lorsque la chair est putréfiée, on recueille les ossements et on les enterre à leur place.

Les proches du condamné viennent ensuite saluer les juges et les témoins, affirmant ainsi qu’ils ne leur en veulent pas du tout, car leur jugement a été prononcé selon la vérité.

On n’observe pas les lois du deuil. En revanche, on observe les lois du chagrin tant que le mort n’a pas été enterré, car c’est uniquement là un sentiment du cœur.

(Lettre Dalet 7)

Traité Nidda, chapitre 7

משנה א

דם הנדה ובשר המת, מטמאין לחין ומטמאין יבשין. אבל הזוב, והניע, והרק, והשרץ, והנבלה, והשכבת זרע, מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין. ואם יכולין להשרות ולתזור לכמות שהן, מטמאין לחין ומטמאין יבשין. וכמה היא שריתן, בפושרין מעת לעת. רבי יוסי אומר, בשר המת יבש ואינו יכול להשרות ולתזור לכמות שהיה, טהור

Michna 1 :

Le sang d’une femme Nidda et la chair d’un homme mort rendent impurs, qu’ils soient humides ou secs. A l’opposé, l’écoulement de sang, la morve, la salive, le reptile, le cadavre d’un animal et l’écoulement séminal rendent impurs quand ils sont humides, mais non quand ils sont secs.

Toutefois, si on peut les humecter et leur faire retrouver leur état initial, ils rendent impurs, qu’ils soient humides ou secs. Combien de temps doivent-ils être trempés ? Dans de l’eau tiède, pendant vingt quatre heures.

Rabbi Yossi dit : “ La chair d’un homme mort est desséchée et il n’est pas possible de la tremper. ”

משנה ב

השרץ שנמצא במבוי, מטמא למפרע, עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ, או עד שעת פבוד. וכן כותם שנמצא בחלוק, מטמא למפרע, עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כותם, או עד שעת הפבוס. ומטמא בין לח בין יבש. רבי שמעון אומר, היבש מטמא למפרע, והלח אינו מטמא אלא עד שעה שהוא יכול לתזור ולהיות לח

Michna 2 :

Si l’on a trouvé un reptile dans une ruelle, on établit son impureté de manière rétroactive, à partir du moment où l’on peut dire : “ J’ai vérifié cette ruelle et aucun reptile ne s’y trouvait ” ou bien à partir de la date à laquelle elle a été balayée.

Il en est de même pour la tache de sang que l’on trouve sur un vêtement. L’impureté est alors établie rétroactivement, à partir du moment où l’on peut dire : “ J’ai vérifié ce vêtement et il ne portait pas de tache ” ou bien à partir de la date à laquelle il a été lavé et cette tache rend impur, qu’elle soit humide ou sèche.

Rabbi Chimeon dit : “ Celle qui est sèche rend impur de manière rétroactive, alors que celle qui est humide rend impur uniquement à partir du moment rendant possible le fait qu’elle soit encore humide. ”

משנה ג

כל הכתמין הבאים מרקם, טהורין. רבי יהודה מטמא, מפני שהם גרים וטועין. הבאין מבין הגוים, טהורין. מבין ישראל ומבין הכותים, רבי מאיר מטמא. וכתמים מטהרין, מפני שלא נחשדו על כתמיהן

משניות

Michna 3 :

Toutes les taches de sang provenant de Rékem sont pures. Rabbi Yehouda pensent qu'elles sont impures, car cette région est peuplée de convertis, qui sont sujets à l'erreur. Les taches provenant d'entre les nations sont pures. Celles qui parviennent d'entre les Juifs et les Koutim sont impures d'après Rabbi Meïr, pures selon les Sages, car il n'y a pas lieu de les suspecter à propos de telles taches.

משנה ד

כָּל הַתְּמִיּוֹת הַנִּמְצָאִים בְּכָל מְקוֹם, טְהוֹרִין, חוּץ מִן הַנִּמְצָאִים בְּחֻדְרִים וּבְסָבִיבוֹת בֵּית הַטְּמָאוֹת. (בֵּית הַטְּמָאוֹת) שֶׁל כּוֹתִימִים מְטֻמְאִין בְּאֵהָל, מִפְּנֵי שֶׁהֵם קוֹבְרִין שָׁם אֶת הַנְּפֻלִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לֹא הָיוּ קוֹבְרִין אֲלָא מִשְׁלִיכִין וְסִיָּה גוֹרְרָתוֹן

Michna 4 :

Les taches de sang se trouvant dans n'importe quel endroit sont pures, à l'exception de celles qui sont dans des pièces ou bien à proximité de lieux d'impureté. L'impureté se répand, comme au sein d'une tente, dans les lieux d'impureté des Koutim, car c'est dans cet endroit qu'ils ont coutume d'enterrer leurs fœtus. Rabbi Yehouda dit : " Ils ne les enterraient pas, mais les jetaient et une bête sauvage les emportait ".

משנה ה

נְאֻמִּים לוֹמֵר, קִבְּרָנוּ שָׁם אֶת הַנְּפֻלִים, אוֹ, לֹא קִבְּרָנוּ. נְאֻמִּים לוֹמֵר עַל הַבְּהֵמָה אִם בְּכֶרֶה, אִם לֹא בְּכֶרֶה. נְאֻמִּים עַל צִיּוֹן קְבָרוֹת, וְאִין נְאֻמִּין לֹא עַל הַסְּכָכוֹת וְלֹא עַל הַפְּרָעוֹת וְלֹא עַל בֵּית הַפָּרֶס. זֶה הַכֶּלֶל, דְּבָר שֶׁחֲשׂוּדִים בּוֹ, אִין נְאֻמִּים עָלָיו

Michna 5 :

On peut leur faire confiance quand les Koutim disent : " C'est là que nous avons enterré nos fœtus " ou bien : " Nous n'en avons pas enterrés ". On peut leur faire confiance quand ils déclarent qu'un animal a eu un premier-né ou bien n'en a pas eu. On peut aussi leur faire confiance pour le marquage des tombeaux. En revanche, on ne leur fait pas confiance pour localiser les tombes dans les bosquets, pour les tombes marquées par les pierres d'une barrière et pour les tombes se trouvant dans un champ. Le principe général est le suivant : dans tous les domaines où on les suspecte, on ne leur fait pas confiance.

(Lettre Lamed)

Traité Tamid, chapitre 4

משנה א

לֹא הָיוּ כּוֹפְתִין אֶת הַטְּלָה, אֲלָא מְעַקְדִין אוֹתוֹ. מִי שֶׁנֶּזְכַּר בְּאֲבָרִים, אוֹחֲזִים בּוֹ . וְכֹךְ הִיָּתָה עֲקֻדָתוֹ, רֹאשׁוֹ לְדָרוֹם וּפְנָיו לְמַעְרָב . הַשּׁוֹחֵט, עוֹמֵד בְּמִזְרָח וּפְנָיו לְמַעְרָב. שֶׁל שְׁחַר הִיָּה נֶשְׁחַט עַל קֶרֶן צְפוֹנִית מְעַרְבִית עַל טַבַּעַת שְׁנֵיָה. שֶׁל בֵּין הָעַרְבִים הִיָּה נֶשְׁחַט עַל קֶרֶן מִזְרָחִית צְפוֹנִית עַל טַבַּעַת שְׁנֵיָה. שֶׁחַט הַשּׁוֹחֵט, וְקָבַל הַמְּקַבֵּל . בָּא לוֹ לְקֶרֶן מִזְרָחִית צְפוֹנִית, וְנוֹתֵן מִזְרָחָה צְפוֹנָה. מְעַרְבִית דְּרוֹמִית, וְנוֹתֵן מְעַרְבָה דְּרוֹמָה. שְׁגִירֵי הַדָּם הִיָּה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוּד דְּרוֹמִית

Michna 1 :

L'agneau du sacrifice perpétuel n'était pas ligoté, mais attaché, chaque membre avant avec un membre arrière. Ceux que le sort avait désigné pour en tenir les membres les prenaient. Voici de quelle manière il était attaché. Sa tête était tournée vers le sud et son visage, vers l'ouest. Le sacrificateur se tenait à l'est, le visage tourné vers l'ouest. Le sacrifice perpétuel du matin était sacrifié dans le coin nord-ouest, sur le second anneau. Celui du soir l'était dans le coin nord-est, sur le second anneau. Le sacrificateur l'égorgeait et celui qui devait recevoir le sang le faisait. Il se rendait dans le coin nord-est et il en versait, puis il allait dans le coin sud-ouest et il en versait. Enfin, il déversait ce qui en restait sur la partie sud du socle de l'autel.

משנה ב

לֹא הִיָּה שׁוֹבֵר בּוֹ אֶת הַרְגֵל, אֲלָא נוֹקְבוֹ מִתּוֹךְ עַרְפוֹבוֹ וְתוֹלָה בּוֹ. הִיָּה מִפְּשִׁיט וְיוֹרֵד עַד שֶׁהוּא מְגִיעַ לַחֲזָה. הַגִּיעַ לַחֲזָה, חֲתַךְ אֶת הָרֹאשׁ וְנִתְּנוּ לָמִי שֶׁנֶּזְכַּר בּוֹ. חֲתַךְ אֶת הַכַּרְעִים וְנִתְּנוּ לָמִי שֶׁנֶּזְכַּר בְּהֵן. מִרְק אֶת הַהַפְּשִׁיט קָרַע אֶת הַלֵּב וְהוֹצִיא אֶת דָּמוֹ. חֲתַךְ אֶת הַיָּדַיִם וְנִתְּנוּ לָמִי שֶׁנֶּזְכַּר בְּהֵן . עָלָה לְרֵגֶל הַיְמָנִית, חֲתַכָּה וְנִתְּנָה לָמִי שֶׁנֶּזְכַּר בָּהּ, וְשָׁמִי בִּיצִים עִמָּה. קָרַעוּ, וְנִמְצָא כְּלוֹ גְלוּי לְפָנָיו . נָטַל אֶת הַפֶּדֶר וְנִתְּנוּ עַל בֵּית שְׁחִיטַת הָרֹאשׁ מִלְּמַעְלָן. נָטַל אֶת הַקְּרָבִים וְנִתְּנוּ לָמִי שֶׁנֶּזְכַּר בָּהֶם לְהַדִּיחֵן. וְהַפָּרֶס מְדִיחִין אוֹתָהּ בְּבֵית מְדִיחִין כָּל צָרְפָה. וְהַקְּרָבִים מְדִיחִין אוֹתוֹן שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים בְּמַעוֹטָה, עַל שְׁלֹחַנוֹת שֶׁל שִׁישׁ שֶׁבֵּין הָעַמּוּדִים

משניות

Michna 2 :

Il ne brisait pas la jambe de cet agneau. Il la perçait à l'épaule et il la suspendait ainsi. Il le dépeçait de haut en bas, jusqu'à ce qu'il atteigne la poitrine. Quand il y était parvenu, il coupait la tête et il la donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre. Il lui coupait les pattes postérieures et il les donnait à celui que le sort avait désigné pour les prendre.

Il achevait de dépecer l'animal. Il lui déchirait le cœur et il en extrayait le sang. Il coupait les pattes antérieures et il les donnait à celui que le sort avait désigné pour les prendre. Il remontait vers la patte postérieure droite, il la coupait en y laissant les deux testicules et il la donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre. L'animal était alors entièrement ouvert devant lui.

Il prenait de la graisse et en couvrait l'endroit de l'abattage, sur la tête, par le dessus. Il prenait les intestins et les donnait à celui que le sort avait désigné pour les recevoir, afin de les rincer. Le ventre était abondamment lavé dans l'office de rinçage. Les intestins proprement dit étaient lavés, au moins trois fois, sur les tables de marbre qui étaient disposées entre les colonnes.

משנה ג

נטל את הספין והפריש את הריאה מן הכבד, ואצבע הכבד מן הכבד, ולא היה מזיזה ממקומה. נקב את הקנה ונתנו למי שזכה בו. עלה לדפן הימנית, היה חותך ויורד עד השדרה, ולא היה נוגע בשדרה, עד שהוא מגיע לשתי צלעות רכות. חתכה ונתנה למי שזכה בה, והכבד תלויה בה. בא לו לגרה, והניח בה שתי צלעות מפאן ושתי צלעות מפאן. חתכה ונתנה למי שזכה בה, והקנה והלב והריאה תלויים בה. בא לו לדפן השמאלית, והניח בה שתי צלעות רכות מלמעלה ושתי צלעות רכות מלמטה. וכך היה מניח בחברתה. נמצא מניח בשתייהן שתיים מלמעלה ושתיים מלמטה. חתכה ונתנה למי שזכה בה, והשדרה עמה, והטחול תלוי בה, והיא היתה גדולה, אלא של ימין קורין גדולה, שהכבד תלויה בה. בא לו לעקז, חותכו ונתנו למי שזכה בו, ואליה ואצבע הכבד ושתי כליות עמו. נטל רגל השמאלית ונתנה למי שזכה בה. נמצאו כלן עומדין בשורה והאברים ביניהם. הראשון, הראש וברגל. הראש בימינו, וקטמו כלפי זרועו, וקרניו בין אצבעותיו, ובית שחיטתו מלמעלה, והפדר נתון עליה. והרגל של ימין בשמאלו, ובית עורו לחוץ. השני, בשתי ידיים. של ימין בימינו, של שמאל בשמאלו, ובית עורן לחוץ. השלישי, בעקז וברגל. העקז בימינו, והאליה מדלדלת בין אצבעותיו, ואצבע הכבד ושתי הכליות עמו, הרגל של שמאל בשמאלו, ובית עורו לחוץ. הרביעי, בקנה וברגה. הקנה בימינו, והגרה בשמאלו, וצלעותיה בין אצבעותיו. החמישי, בשתי דפנות. של ימין בימינו, ושל שמאל בשמאלו, ובית עורן לחוץ. הששי, בקרבים הנתונים בכנין וכרעים על גביהם מלמעלה. השביעי, בסלת. השמיני, בחבתין. התשיעי, ביין. הלכו ונתנום מחצי הכבש ולמטה במערבו, ומלחום. וירדו ובאו להם ללשכת הגזית, לקרות את שמע

Michna 3 :

Il prenait le couteau, séparait les poumons du foie, puis l'excroissance se trouvant au dessus du foie de cet organe, tout en la laissant à sa place. Il perçait la poitrine et la donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre.

Il remontait vers le flanc droit, tranchait vers le bas, jusqu'à la colonne vertébrale, qu'il ne touchait pas, s'arrêtant aux deux côtes tendres. Il le coupait, en y laissant le foie suspendu et il le donnait à celui que le sort avait désigné pour le prendre.

Il parvenait à l'estomac, auquel il lassait deux côtes, de part et d'autre. Il le coupait, en y laissant la trachée, le cœur et les poumons suspendus et il le donnait à celui que le sort avait désigné pour le prendre.

Il allait ensuite vers le flanc gauche, auquel il laissait deux côtes tendres vers le haut et deux côtes tendres vers le bas. Il en faisait de même de l'autre côté, de sorte qu'il y avait, en tout, deux fois deux côtes en haut et deux fois deux côtes en bas. Il le coupait, alors que la colonne vertébrale s'y trouvait et la rate y était suspendue et il le donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre. Ce flanc gauche était le plus grand. Malgré cela, on qualifiait de grand le flanc droit, car le foie y était suspendu.

Il parvenait à l'arrière-train, le coupait en y laissant la queue, l'excroissance se trouvant au dessus du foie et les deux reins. Il le donnait à celui qui le sort avait désigné pour le prendre.

Il prenait la patte postérieure gauche et il la donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre.

Dès lors, tous se tenaient en rang, tenant ces membres à la main. Le premier avait la tête et la patte postérieure, la tête dans sa main droite, avec le nez vers son bras et les cornes entre ses doigts, l'endroit de l'abattage vers le haut, recouvert de graisse et la patte postérieure droite

משניות

dans sa main gauche, avec la peau tournée vers l'extérieur.

Le second tenait les deux pattes antérieures, la droite dans sa main droite et la gauche dans sa main gauche, leur peau étant tournée vers l'extérieur. Le troisième tenait l'arrière-train et la patte postérieure, l'arrière train dans sa main droite, la queue pendant entre ses doigts, accompagnée de l'excroissance se trouvant au dessus du foie et des deux reins, la patte postérieure gauche dans sa main gauche, avec sa peau tournée vers l'extérieur.

Le quatrième tenait la poitrine et l'estomac, la poitrine dans la main droite et l'estomac dans la main gauche, avec les côtes entre ses doigts. Le cinquième tenait les deux flancs, le flanc droit dans sa main droite et le flanc gauche dans sa main gauche, avec leur peau tournée vers l'extérieur.

Le sixième tenait les intestins dans une grande louche, recouverts par les pieds, sur le dessus.

Le septième portait la farine. Le huitième portait les pains et le neuvième portait le vin.

Tous allaient et déposaient ce qu'ils portaient sur la moitié inférieure de la pente conduisant vers l'autel, à l'ouest et ils les recouvraient de sel. Puis, ils redescendaient et ils se rendaient dans l'office des Cohanim, afin d'y lire le Chema Israël.